

Arrest

nr. 172 835 van 4 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 2 mei 2015 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, en van de beslissing van tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juni 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Mr. P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 mei 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.04.2013 werd ingediend door:

C(...), A(...)

Nationaliteit: Marokko

Geboren te (...) op (...)

Adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen normen geen buitengewone omstandigheid waarom dé betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.1G.2ül 1). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructies niet meer van toepassing.

De advocaat -van betrokkene verwijst naar andere vreemdelingen die een arbeidsovereenkomst hebben aangeboden gekregen. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarnaar hij refereert. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Betrokkene stelt werkwillic te zijn en legt een arbeidsovereenkomst voor. Dit is lovenswaardig doch betrokkene is niet in het bezit van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat de aanvraag tot het bekomen van een arbeidskaart op 08.03.2012 werd geweigerd door het Vlaamse Gewest.

Betrokkene haalt aan dat hij onmogelijk kan terugkeren naar Marokko om aldaar een aanvraag in te dienen en dit omdat zijn familie (tante, nichten, neef) in België verblijft. Betrokkene legt ter staving hiervan voor identiteitskaarten en zijn geboorteakte voor. Echter de afstammingsbanden worden door deze documenten niet bewezen.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een scheiding van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42 03+; RvS 20 juli 1994, nr. 48 653; RvS 13 december 2005, nr. 152 639). Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een grond voor regularisatie weerhouden te worden.

Verder stelt betrokkene dat er een wachttijd van gemiddeld 9 maanden zou zijn in het land van herkomst. Echter dit is een subjectief gegeven. Bovendien geldt deze wachttijd voor alle Marokkaanse onderdanen die een aanvraag indienen in het land van herkomst. Deze wachttijd kan dan ook geen buitengewone omstandigheid uitmaken voor betrokkene.

Het invoeren van art. 6 van het EVRM kan eveneens niet weerhouden worden. Dit artikel is immers slechts geldig in burgerlijke en strafrechtelijke zaken en asielrecht is een politiek recht. Betwistingen in verband met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen vallen buiten het toepassingsgebied van art. 6 van het EVRM omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Verder verwijst betrokkene naar artikel 43 al. 1,2 van de wet van 15.12.1980. Echter betrokkene wordt niet aanzien als een burger van de Unie (heeft Marokkaanse nationaliteit) noch als een familielid van de burger van de Unie (tengevolge artikel 40bis van de wet van 15.12.1980). Artikel 40bis stelt namelijk:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de gevallen waarbij een partnerschap dat geregistreerd werd op basis van een vreemde wet, moet beschouwd worden als zijnde gelijkwaardig met een huwelijk in België.

De verwijzing naar artikel 43 al. 1,2 van de wet van 15.12.1980 kan dan ook niet weerhouden worden.

Verder dringt verzoeker aan op een belangenafweging tussen zijn privé-leven en zijn banden met België waaronder zijn relatie met zijn familie en zijn arbeidsovereenkomst en dit conform artikel 17 richtlijn 2003/86/EG alsook artikel 28 2004/38/EG. Dit kan echter niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid daar de afstammingsbanden niet zijn vastgesteld en betrokkene geen betaalde arbeid in België mag verrichten.

De elementen van de integratie (betrokkene zou Frans spreken, heeft Nederlandse les gevolgd, legt getuigenverklaringen voor, is werkwilbig) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

1.2. Op dezelfde dag wordt in hoofde van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Dit is de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van C(...) A(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

C(...), A(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal,

Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:...
Geen geldig visum"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de "schending van artikel 9bis, 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken, de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel én redelijkheidsbeginsel), artikel 10,11 en 191 van de GW., de schending van de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007 alsook artikels 8,14 en 22 van het EVRM" op.

Het middel wordt toegelicht als volgt:

"Aangezien artikel 9 bis duidelijk voorziet dat als buitengewone omstandigheden worden beschouwd (zie tevens omzendbrief van 21 juni 2007) : "zodanige omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk /Idem" bijzonder moeilijk" is) maken om terug te keren naar zijn land van herkomst." Aangezien verzoeker nochtans beschikt over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur én zijn volledige familie in België verblijft.

Dat de onderbreking van de mogelijkheid effectief tewerkgesteld te worden een moeilijk te herstellen nadeel uitmaakt nu de werkgever dan na een tijdspanne van toch wel 6 tot 12 maanden een andere arbeider zal in dienst nemen.

Zie Raad van State van 28 juni 2002, nr. 108 561, TVR 2003, nr. 4

Dat de verwerende partij nochtans duidelijk op de hoogte was van deze twee belangrijke argumenten daar verzoeker in het verleden reeds een ontvankelijke en gegronde beslissing bekam op 16 augustus 2011 middels een arbeidsovereenkomst dewelke evenwel nadien werd geweigerd door verweerster omwille van het feit dat het Vlaams Gewest op 8 maart 2012 de arbeidskaart van verzoeker weigerde.

Dat de verwerende partij derhalve in haar beslissing van 16 augustus 2011 impliciet heeft aangenomen dat verzoeker zich wéldegelijk in de voorwaarden bevond om een ontvankelijke aanvraag te bekomen zodat de verwerende partij artikel 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet schendt daar verzoeker ondertussen enkel maar meer is geïntegreerd tov de aanvraag die voordien werd ingediend.

Dat immers een aanvraag ontvankelijk is indien prima facie aan de voorwaarden wordt voldaan.

Zie de beslissing van de RvV van 28 augustus 2008 (nr. 15 247).

Aangezien duidelijk artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekeninghoudend met de gegevens van het dossier;

Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Dat naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de RvSt dd 22 april 1998, T.Vreemd. 1998,49

Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingstukken"

Dat immers elk bestuur dient te reageren op aangehaalde middelen en deze niet onbesproken kan en mag laten;

Aangezien elk behoorlijk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst wel besloten had tot een ontvankelijkheidsverklaring en in casu ook de aanvraag gegrond had bevonden zodat de beslissing kennelijk onredelijk en als onzorgvuldig kan worden beschouwd.

Aangezien immers verzoeker kan aantonen dat personen (eveneens alleenstaande mannen met een lang verblijf (meer dan vijf jaar) in België in dezelfde omstandigheden geplaatst wel positief hebben bekomen en mochten tewerkgesteld worden op de plaatst van voorlegging van de arbeidsovereenkomst;

Zie E(...) K(...) H(...) (alleenstaande man)

Zie S(...) M(...) (alleenstaande man)

Zie R(...) S(...) (alleenstaande man)

Zie E(...) H(...) R(...) (alleenstaande man)

Zie M(...) A(...) (alleenstaande man)

Zie het eigen dossier van verzoeker ingevolge de beslissing van 16 augustus 2011.

Dat de toekenning van een verblijfsvergunning ook opgaat voor een alleenstaande vrouw;

Zie M(...) N(...) (alleenstaande dame ook beschikkend over een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur)

Aangezien het geen betoog hoeft dat voor verzoeker manifest het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel wordt geschonden nu personen in dezelfde positie (zelfs periode verblijf is nagenoeg gelijk) wel worden toegelaten een verblijfstoelating te bekomen mits aanvraag arbeidskaart terwijl verzoeker, zonder duidelijke motivering geen mogelijkheid bekomt om geregulariseerd te worden;

Dat inderdaad hierdoor ernstig het vertrouwensbeginsel wordt geschonden nu de Raad van State meermaals dit beginsel omschreef als :

"een der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan".

Zie RvSt Eeckhout, nr 32893, 28 juni 1989.

Dat er immers aan de hand van de inhoud van de motivering GEEN appreciatie of onredelijkheidsbeginsels mogen geschonden zijn (inclusief gelijkheidsbeginsel).

Zie RvSt 53199, 10 mei 1999, BS 57 531, 16 januari 1996.

Dat dit beginsel duidelijk wordt geschonden nu de verwerende partij haar discretionaire bevoegdheid te buiten gaat daar zij in de mogelijkheid is een verblijfsvergunning af te leveren mits binnen de 3 maand een aanvraag tot het bekomen van een arbeidsovereenkomst wordt ingediend (zie in dezelfde zaak een door haar voorheen genomen beslissing dd 16 augustus 2011) door thans te beweren "Dit is lovenswaardig doch betrokkene is niet in het bezit van de vereiste arbeidsovereenkomst om in België te mogen werken".

Dat immers verzoeker thans een nieuwe en kredietwaardige firma aanbrengt zodat hij heeft aangetoond dat hij zich in dezelfde omstandigheden als voordien bevond alleen heeft hij thans een firma gevonden die hem wel het minimum loon kan uitbetalen.

Aangezien derhalve hierdoor tevens de artikelen 10, 11 en 191 van de GW en de antidiscriminatiewet van 10 mei 2007 worden geschonden daar de wet van 10 mei 2007 discriminatie verbiedt op grond van volgende beschermde criteria: leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof of levensbeschouwing, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een fysieke of genetische eigenschap, en sociale afkomst.

Dat artikel 191 van de GW duidelijk laat verstaan dat deze regels ook gelden voor de vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven o.m. het recht arbeid.

Dat dit blijkt uit het feit dat DVZ meermaals besluit tot een toekenning van een verblijf (en dus zeker ontvankelijkheid van de aanvraag) in België van meer dan drie maand aan personen die zich in een identieke situatie als deze van verzoeker bevinden.

Zie tevens RvV 28 augustus 2008 (nr. 15 247).

Dat enkel wordt gesteld in de beslissing dat verzoeker de gelijkenissen niet heeft aangetoond terwijl uit het verzoekschrift 9bis blijkt dat er wel werd gesteld dat het gaat om personen met een arbeidsovereenkomst met vermelding "alleenstaande man" of "alleenstaande vrouw" en aanduiding van de dossiernummers zodat de verwerende partij werd toegelaten om op die wijze de elektronische dossiers te vergelijken.

Aangezien dit principe idem dito van toepassing is voor artikel 43 al 1,2 van de Vreemdelingenwet

Aangezien verzoeker DVZ ook wijst op artikel 43 alinéa 1,2 van VW waarbij duidelijk wordt gesteld:

"De toegang en het verblijf kunnen niet geweigerd worden aan burgers van de Unie en aan de leden van hun familie dan om die redenen van openbare orde, nationale veiligheid en openbare gezondheid en dat in de volgende grenzen. "

"2° De maatregelen van openbare orde of van nationale veiligheid moeten het principe van de evenredigheid eerbiedigen en uitsluitend steunen op het persoonlijk gedrag van het betrekken individu. Het bestaan van voorafgaande strafrechtelijke veroordelingen kan op zich zelf zulke maatregelen niet rechtvaardigen. Het gedrag van de betrokken persoon moet een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormen voor een fundamenteel belang van de gemeenschap. Rechtvaardigingen die niet rechtstreeks aan het betreffende individueel geval verbonden zijn of die rekening houden met redenen van algemene bescherming kunnen niet worden weerhouden".

Dat verzoeker verwijst naar een arrest van 31 januari 2006 (C-503/03) waarbij het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen naar zijn constante rechtspraak verwijst o.m. op het feit dat:

"Het beroep door een nationale overheid op het begrip van de openbare orde veronderstelt in elk geval het bestaan, buiten de sociale storing, die elke inbreuk in de wet vormt,, een reële en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de gemeenschap schaadt en verwijst o.m. naar: RUTILI (36/75 van 28 oktober 1975), punt 28; BOUCHEREAU (30/77 van 27 oktober 1977), punt 35, evenals ORFANOPOULOS en OLIVERI (C-482/01 en C-493/01 van 29 april 2004), punt 66)".

Zie arrest Raad voor Vreemdelingenbewistingen dd 26 oktober 2012. Dat alleszins de materiële motiveringplicht eveneens is geschonden doordat in de bestreden beslissing elke belangenafweging manifest ontbreekt tussen het uitwijzingsbeleid van de staat (o.a. de meer waarde die verzoeker levert aan de overheid door belastingen te betalen ondanks het uitwijzingsbeleid en de privé belangen van verzoeker zoals zijn arbeidsovereenkomst, blanco strafregister, familiale banden sociale contacten, e.d.) Aangezien in het verleden de rechter in kortgeding zich in dit verband reeds op art. 8 EVRM en art. 22 van de Belgische Grondwet heeft beroept, met name het recht op de bescherming van het privéleven. Dat recht omvat o.m. het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen, zonder een disproportionele inmenging van de overheid.

Dat maw door het niet maken van enige belangenafweging het voor verzoeker niet duidelijk is of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen.

Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Aangezien inderdaad de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoeker een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat het recht op arbeid, voorzien niet alleen door de grondwet maar ook door het EVRM, mag geschonden worden.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim / Turkije

Dat zelfs indien zij werd gemaakt, quod non, uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé en het sociaal leven dat niet kan voortgezet worden.

Zie o.m. een gelijkaardige zaak Kuijter / Steenbergen 2002 p 190 EHRM 18 februari 1991 nr 12313/86 inzake Moustaqim / België

Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03“

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens)

Bij de beoordeling van de materiële motiveringplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van

de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

2.3. Het past om deze geschonden geachte regels en beginselen te beoordelen in het licht van de juridische grondslag van de bestreden beslissing.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De verzoekende partij moet in haar aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Zij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor haar bijzonder moeilijk is terug te keren naar haar land van oorsprong of naar een land waar zij gemachtigd is te verblijven, om er haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit haar uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij

genoegzaam kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven. De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. In casu is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij genoegzaam kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

2.4. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij duidelijk op de hoogte was van het feit dat zij beschikt over een arbeidsovereenkomst en dat haar volledige familie in België verblijft. Zij verwijst hierbij naar een eerdere beslissing van 16 augustus 2011 waarbij haar aanvraag “ontvankelijk en gegrond” werd verklaard op basis van een arbeidsovereenkomst dewelke nadien werd geweigerd omdat de arbeidskaart van verzoekende partij op 8 maart 2012 werd geweigerd.

De Raad stelt het volgende vast:

Met een beslissing van 16 augustus 2011 liet de verwerende partij aan de verzoekende partij weten dat, op voorwaarde dat een arbeidskaart B zou worden voorgelegd, aan de gemeentelijke administratie de opdracht zou worden gegeven haar een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister te overhandigen, met een geldigheid van één jaar. Toen op 8 maart 2012 de arbeidskaart aan de verzoekende partij werd geweigerd, heeft de verwerende partij daarop de beslissing genomen om de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond te verklaren. Dat de verzoekende partij “reeds een ontvankelijke en gegronde beslissing” bekam, zoals zij betoogt, kan dus niet worden bijgetreden.

De verzoekende partij gaat er verder van uit dat, aangezien haar eerste aanvraag ontvankelijk werd bevonden, dit ipso facto zou moeten leiden tot een machtiging tot verblijf. Zij kan daarin echter niet worden gevolgd: de verwerende partij nam de voormelde beslissingen in een andere juridische context. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid had op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”*. In het kader van de thans bestreden beslissing heeft de verwerende partij terecht vastgesteld dat de criteria van deze instructies niet meer van toepassing zijn, en is zij, zoals artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft, eerst overgegaan tot de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Het komt dan ook aan de verzoekende partij toe, zoals reeds gesteld, met concrete argumenten aan te tonen dat de verwerende partij deze ontvankelijkheid niet deugdzzaam heeft beoordeeld. De beslissingen uit het verleden doen daaraan geen afbreuk, temeer zij zich niet expliciet hebben uitgesproken over de vraag of er buitengewone omstandigheden aanwezig waren die het voor haar bijzonder moeilijk maken terug te keren naar haar land van oorsprong of naar een land waar zij gemachtigd is te verblijven, om er haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De verzoekende partij kan zich dan ook niet beroepen op die eerdere beslissing om de ontvankelijkheid te doen aannemen.

De verzoekende partij betoogt dat een schending van het rechtszekerheids-, het gelijkheids- en het vertrouwensbeginsel aan de orde is *“nu personen in dezelfde positie (zelfs periode verblijf is nagenoeg gelijk) wel worden toegelaten een verblijfstoelating te bekomen mits aanvraag arbeidskaart terwijl verzoeker, zonder duidelijke motivering geen mogelijkheid bekommt om geregulariseerd te worden”*. Zij voegt stukken bij met betrekking tot deze derden, om haar argumentatie te ondersteunen. In de bestreden beslissing werd hierover reeds het volgende gesteld:

“De advocaat -van betrokkene verwijst naar andere vreemdelingen die een arbeidsovereenkomst hebben aangeboden gekregen. Het is aan de verzoeker om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarnaar hij refereert. Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan hij refereert. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”

De bij het verzoekschrift gevoegde stukken doen hierover niet anders denken. Immers, op 1 geval na, hebben de betrokkenen een brief ontvangen die gelijkaardig was aan deze die verzoeker op 16 augustus 2011, met de mededeling dat een inschrijving in het BIVR zou worden geïnstrueerd aan de gemeente onder het voorbehoud dat de betrokkene een arbeidsvergunning zou kunnen voorleggen (stukken 4 t.e.m. 8). Er ligt geen enkel bewijs voor over het gevolg dat deze brief heeft gehad voor de betrokkenen, en het blijkt dus niet dat zij daadwerkelijk hun inschrijving hebben bekomen. De verzoekende partij toont derhalve niet aan dat hij zich in dezelfde situatie bevond als deze derden en anders werd behandeld. Het stuk 9 bij het verzoekschrift toont dat evenmin aan. In deze brief wordt enkel gesteld dat de betrokkene gemachtigd wordt tot een verblijf van onbepaalde duur, zonder dat wordt gemotiveerd op welke gronden.

Een schending van de genoemde beginselen op deze grond is dan ook niet aangetoond. Waar de verzoekende partij met haar verwijzing naar de antidiscriminatiewet van 10 mei 2007, de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, artikel 14 van het EVRM en de materiële motiveringsplicht hetzelfde betoog voert, namelijk dat de aanvraag ontvankelijk en gegrond diende te worden verklaard nu dit wel gebeurde in gelijkaardige situaties, kan zij derhalve evenmin worden bijgetreden, nu dit laatste geenszins aannemelijk is gemaakt.

De verzoekende partij stelt verder dat zij een nieuwe en kredietwaardige firma aanbrengt die wel het minimumloon kan uitbetalen. Dit doet echter geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij desondanks niet heeft aangetoond dat zij in het bezit is van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken nu haar arbeidskaart werd geweigerd. Door louter te verwijzen naar haar arbeidsovereenkomst doet zij geen afbreuk aan de rechtsgeldigheid van het motief.

De verzoekende partij heeft verder kritiek op het motief aangaande artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken: (...)”

Echter, er moet op worden gewezen dat de aanvraag werd ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en een machtiging tot verblijf beoogt. Artikel 43 van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op aanvragen van burgers van de Unie en hun familieleden om hun verblijfsrecht erkend te zien, en heeft geen uitstaans met de huidige regularisatieaanvraag. Overigens toont verzoeker niet aan, zoals dat ook in de bestreden beslissing wordt gesteld, dat hij de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie bezit, zoals bepaald in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Een verwijzing naar artikel 43 van de Vreemdelingenwet en de daarop betrekking hebbende rechtspraak is derhalve niet dienstig.

In het verzoekschrift wordt ook artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) geschonden geacht. Deze bepaling stelt het volgende:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”*

Dienaangaande valt in de bestreden beslissing het volgende te lezen:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de

immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een scheiding van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42 03+; RvS 20 juli 1994, nr. 48 653; RvS 13 december 2005, nr. 152 639)."

De verzoekende partij kan derhalve niet worden bijgetreden waar zij stelt dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet werd gemaakt en daardoor niet duidelijk is of zij op redelijke wijze werd genomen. Voor zover zij nog betoogt dat er duidelijk een ernstige inmenging is en het motief de proportionaliteitstoets niet doorstaat, toont zij dit, in het licht van de overwegingen in verband met de tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen, geenszins aan. Het EHRM stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 33917/12, Djokaba Lambi Longa vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). In casu ligt, zoals reeds gesteld, een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf voor waarin enkel uitspraak wordt gedaan over de vraag of de terugkeer naar het herkomstland om aldaar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen als een buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. In deze stand van het geding kan geenszins vooruit worden gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling door de verwerende partij ten gronde of het door de verzoekende partij ingeroepen privéleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven staat er ook in geen geval aan in de weg dat zij de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM. Een schending van deze bepaling is derhalve niet aangetoond. Een schending van artikel 22 van de Grondwet is dat om dezelfde redenen evenmin. In zoverre de verzoekende partij in de hoofding van haar middel overigens artikel 22 van het EVRM geschonden acht, zonder nadere toelichting, is dit middelonderdeel, dat betrekking heeft op de verkiezing van rechters voor het EHRM en dus geen uitstaand heeft met de huidige bestreden beslissing, onontvankelijk.

Waar de verzoekende partij verder nog stelt dat de bestreden beslissing gebrekkig is gemotiveerd, nu niet wordt uitgelegd waarom haar gedrag een werkelijk actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving in die mate dat het recht op arbeid mag geschonden worden, moet erop worden gewezen dat de bestreden beslissing niet werd genomen op grond van overwegingen die de openbare orde aanbelangen. Ze werd genomen op grond van de vaststelling dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd waarom zij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. De verzoekende partij toont verder niet aan dat zij zich uitsluitend zou kunnen beroepen op het recht op arbeid als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en bij uitbreiding, als recht dat determinerend zou zijn voor het bekomen van een verblijfsrecht voor een onderdaan van een derde land.

In de mate, ten slotte, dat de verzoekende partij erop wijst dat de verwerende partij ervan op de hoogte is dat haar hele familie in België verblijft, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat met dit argument rekening is gehouden maar dat de verwerende partij heeft geoordeeld dat de afstammingsbanden niet werden bewezen. De verzoekende partij gaat hieraan volledig voorbij en slaagt er aldus niet in het betrokken motief als niet deugdelijk af te doen;

Uit het geen voorafgaat volgt dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond dat de verwerende partij op on(grond)wettige, onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen of niet afdoende heeft gemotiveerd over de door haar aangevoerde elementen. Evenmin zijn geen schending van het gelijkheids-, vertoruwens- en rechtszekerheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.5. Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

Griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS